

Ανάμεσα σε δάχτυλα ποδιών κι αγγίγματα χεριών
χαμένος, ο ομφάλιος λώρος μεθυσμένος,
σαν γρύλλος μόνος μες τη νύχτα
σκούζει και φτύνει αίμα και ανάσες

κι αναπολεί τις μέρες που χανόταν
σ εκείνο το μακρινό ορίζοντα
της γενικευμένης απόλαυσης

Τότε που η σιωπή ήταν το σήμαντρο της ευτυχίας
και η στιγμή, η αιωνιότητα της
τότε που μπορούσε ακόμη να ονειρευτεί εφιάλτες

Δυο μεθυσμένα κύτταρα
φτιαγμένα αλλιώς, από φωτιά κι αέρα,
στο τραπέζι του νεκροτόμου ανακριτή
που τα μοιράζει σε λεπτές φέτες ευτυχίας
στους μοναχικούς αναζητητές τους

Καπνός είναι το μήνυμα του σήμερα στο αύριο
Μειδίαμα είναι το μήνυμα του σήμερα στο χτες,
και δυο μικροί φακοί που σε κοιτούν
μέσα από χρώμα πράσινο, εννίοτε και μπλε.

Κι εγώ ανακριτής κι ανακρινόμενος
εκτίω τη θητεία μου δένοντας σχοινιά
από τη μια άκρη του απείρου ως την άλλη

Και ριψοκίνδυνος ακροβάτης βαδίζω πάνω τους
μ' ένα κοντάρι σύμβολο της νοητής μου πτώσης
σαν το γρύλλο Φαέθωνα
θ' αναπολώ και θα πέφτω
θα πέφτω και θ' αναπολώ

© Copyright, palioxaraktiras - Stella